

euro

30

Bitva o Praždroj

Jak se
miliardáři
perou o nejcenější
české pivo

50 Report Brand Story Mmcité

Olympionici na českých lavičkách

Tomáš Nidr
spolupracovník redakce

Tomáš Vrtiška u vstupu do čerstvě dokončené riodejaneirské olympijské vesničky, což je dost nepatřičný název pro komplex prosklených věžáků, kontroluje řadu zahrazovacích sloupků. Dva jsou úplně vyviklané očividným nárazem auta. „Evidentně splnily svůj účel, aspoň si u nás objednali další kousky,“ pochvaluje si mladý muž, který v Brazílii zastupuje moravskou společnost Mmcité.

Tato společnost z Bílovce ve Zlínském kraji je výrobcem designového městského mobiliáře – do olympijské vesničky dodala kromě 76 zahrazovacích sloupků 176 stojanů na kola, 163 laviček, 16 stolků a k nim 64 stoliček. Kromě toho dělá ještě odpadkové koše, přístřešky na zastávkách autobusů, zábradlí, popelníky a podobně.

Podnikání s kulturní misí

Za prestižní zakázku není náhoda. Firma si za tříleté působení v domovině samby

vydobyta dobré postavení, takže dnes chybí u málokterého velkého urbanistického projektu. Mmcité není u české veřejnosti notoricky známým jménem, byť ve své branži patří ke světové špičce, o čemž

svědčí několik ocenění na mezinárodních designérských soutěžích.

Vrtiška nepochybuje o tom, že olympijský úspěch jeho zaměstnavatele zviditelní v českých očích. „Něméně my se tady před potenciálními klienty chlubíme jinými aktivitami. Například jsme lavičkami osázeli pobřežní promenádu v Salvadoru. To je pro Brazílce ikonické místo. I když lidem v Česku to bude připadat stejně prestižní jako náměstí ve Velké Bíteši,“ říká s nadsázkou.

Jako další úspěšný zářez vypichuje ze seznamu, podle kterého by se dal sestavit

turistický průvodce Brazílií, botanickou zahradu v Rio de Janeiru, která patří k nevyhledávanějším atrakcím celé země.

„Teď, když už tu za sebou máme množství realizovaných projektů v celé republice, je oslovování nových zákazníků mnohem snazší, protože se jim můžeme snadno prezentovat naší prací. V prvních měsících působení jsem měl ukázkovou lavičku s sebou v pick-upu, abych ji mohl předvést. Často pomohlo jenom to, že Brazílci byli zvědaví, co jim ten gringo, který ale umí dobře portugalsky, vlastně chce.“

Často pomohlo jenom to, že Brazílci byli zvědaví, co jim ten gringo, který ale umí dobře portugalsky, vlastně chce.

go, který ale umí dobře portugalsky, vlastně chce,“ vzpomíná na krušné začátky tento Pražák, který se hrdě hlásí k jihočeskému původu.

Každopádně i dnes on a tři jeho podřízení objíždějí po obřím státní architektonická studia, stavební

mm
citě

Moravská firma se na brazilský trh vydala se svým městským mobiliářem teprve před třemi lety, ale slaví rychlý úspěch

společnosti, radnice, urbanisty, hotely, správy parků, banky a prostě kohokolí, kdo může mít slovo při změnách vzhledu veřejného prostoru. Klientům se je potřeba vnúit.

Vrtiška je pro produkty, které nabízí, velký nadšenec. „Prodáváme audi za cenu volkswagenu,“ dává přírovnání z automobilové branže. Do výrobků a filozofie firmy Mmcitě, kterou v polovině 90. let založili a dodnes rovným dílem vlastní spolužáci ze zlínské katedry designu Vysoké školy uměleckoprůmyslové David Karásek a Radek Hegmon, se zamíloval tak, že si nedovede představit jiné zaměstnání.

„Nejde o to jen něco prodat. Je to kulturní mise. My se snažíme k lepšímu změnit veřejný prostor, a tím kultivovat i jeho obyvatele. Když někam umístíš povedený design, lidé nemají takové tendence ho ničít,“ vysvětluje s tím, že případná sprejerská malůvka se dá z mobiliáře od Mmcitě odstranit kouskem hadru.

„Na rozdíl od masivních betonových laviček, které do ulic Brazílci běžně dávají,

protože se nedají odnést a protože je považují za nejdolnější při řádění vandalů. Jenže podívej, jak za chvíli vypadají,“ ukazují na zašlé a olepené posezení v prestižní riodejaneirské čtvrti Ipanema.

„Na něco takového si sednou jen bezdomovci, zatímco ostatní se budou snažit co nejrychleji projít okolo. V Brazílii si jednotlivé společenské třídy od sebe drží výrazný odstup. Hezké náměstí nebo park s příjemným místem k sezení má sílu vytáhnout i movité z izolace jejich kondominií a nákupních center ven mezi ostatní. Čím více lidí v ulicích, tím se stávají bezpečnější,“ připomíná další dlouhotrvající latinskoamerický problém s kriminalitou.

Dodává, že v Česku a střední Evropě, kde zakladatelé začínali a kde dosud mají největší počet zakázek, se podobná kulturní mise uskutečnila před dvaceti lety. Tehdy Karásek a Hegmon přesvědčovali lokální politiky, že má smysl do vzhledu ulic a náměstí více investovat, aby přestaly být jen průchozím prostorem, ale staly se místem, kde se vyplatí strávit významnou část dne.

Palec nahoru

Na Vrtiškově je vidět, že mu práce v Brazílii sedí. Když mu potenciální zákaznice nabídnou „cafezinho“, zní jeho odpověď „brazilskou kávu zbožňuji“ tak přesvědčivě, že si dáma onoho vysokého gringa hned zamíluje. Když se Čech ptá vrátného na cestu nebo dostává od číšníka objednané jídlo, děkuje jim zdviženým palcem a často užívaným výrazem „beleza“ – tedy nádhera.

Vztyčený palec nesklopí, ani když autorovi reportáže pózuje při focení na lavičkách v olympijské vesničce. „Já už to ani jinak neumím,“ směje se po upozornění. Široký úsměv a okatě najevo dávaný optimismus je prostě ve zdejších zeměpisných šířkách povinností nejen pro obchodníka s městským mobiliářem. Zakaboní se, až když v komplexu pro deset tisíc členů olympijských výprav kontroluje stojany na kola.

„Přesně tak to být nemá,“ zlobí se Vrtiška. Pracovníci nechali na stojanech umělohmotný obal, zřejmě aby ho sundali až těsně před příjezdem sportovců. „Má se to jako s plavkami. Ty jsou také navrženy

Brazilská lecke. Zkušenosti z latinskoamerické země chtějí Nikola Najmanová a Tomáš Vrtiška z Mmcitě využít při pronikání na další trhy.

na to, aby měly ideální vlastnosti ve vodě. Ne na to, aby mokré ležely v igelitce, brzy začnou smrdět,“ dává přírovnání, když fólii strhává.

Ještě zakroutí hlavou nad několika příliš hluboko zapuštěnými lavičkami – taková instalace jde proti jejich promyšlenému designu. Měla by být vidět celá konstrukce, aby se vytvořila iluze, že s nimi lze, ač jsou pevným šroubem připevněny k betonovému podkladu, lehec hýbat z místa na místo.

„Nedá se to uhlídat, protože se tu rychle točí pracovníci. Vysvětlíš správnou instalaci jedné skupině, která to pak dělá perfektně, ale za týden už tu dělají úplně jiní lidé,“ povzděchne si zástupce firmy v tomto krásném prostředí, které kombinuje zelené kopce s moderní architekturou.

Oproti sportovištím, silnicím, nově lince metra a dalším místům v Rio, kde se hořečně finišuje před 5. srpnem, kdy hry na legendárním stadionu Maracanã začnou, je v olympijské vesničce klid. V pozdním odpolední se tu pohybuje jen několik pracovníků s kolečky, kteří se bez velkého spěchu věnují kypření půdy kolem okrasných palet a shrabávání spadlého listí.

Ubytování pro sprintera Usaina Bolta, plavce Michaela Phepsa nebo oštěpařku Barboru Špotákovou, abychom namátkou jmenovali pár adeptů na nejceněnější medaile, už je tak plně přichystáno. Včetně českých laviček, na kterých si mohou

oddychnout při procházce po olympijské vesničce.

Brazilská firma, evropská kvalita

Mobiliář od Mmcitě, jehož výrobky označuje jen nenápadné logo a někdy ani to ne, mají pod nejvyšší evropskou horou Mont

do detailů dopředu, ale pracuje se ráz na ráz. Když někdo vysloví zájem o naše lavičky, chce je do sedmi dní, což při výrobě v Česku nelze kvůli vzdálenosti a celním formalitám zařídít. Když klientovi řeknu, že mu je dodám zhruba za tři měsíce, ztratí zájem. Ale ze São Bento do Sul mu je do týdne klidně dodám,“ vysvětluje Vrtiška, proč se moravská společnost do nejbližšího brazilského podnikání pustila. Zatím vyrábí pouze pro domácí trh, ale výhledově by měla převzít i dodávky pro sousedy na kontinentu, kam se přes místní spojky stále dováží z Bílovic.

Mimořádně zkoušet za oceánem zapůsobit zdůrazňováním českého původu je neúčinné. Česko je pro Brazílce přinejlepším matným pojmem ze zeměpisu, málokdo si s ním dokáže spojit něco konkrétního. „Spíše slyší na to, že jsme brazilská firma s evropskou kvalitou,“ říká k tomu muž, který pro svého zaměstnavatele kromě Latinské Ameriky získává i nová teritoria v Africe.

„Také pro podnik je to užitečná lecke, protože Brazílie je první zemí mimo Česko, kde své produkty vyrábí. Z této zkušenosti se tak všichni v Mmcitě mohou hodně naučit a využít to při otevírání dalšího provozu v zahraničí,“ říká Vrtiška spolupracovnice Nikola Najmanová, která se přes hovorového šéfa těžko dostává ke slovu.

Mladá dáma původem z Kolína pak chvíli rozmýšlí odpověď nad otázkou, zda Brazílci mají nějaký speciální vkus. „Ani ne. Vybírají většinou podle ceny, i když jsme tu z našeho katalogu udali všechny modely včetně těch designově nejdůležitějších.“

Hezké náměstí nebo park s příjemným místem k sezení má sílu vytáhnout i movité z izolace jejich kondominií a nákupních center ven mezi ostatní.

Blanc, u budapeštského parlamentu, v kalifornském Palo Alto v prostorách internetového gigantu Google, na pařížském letišti nebo třeba na promenádě v Dubaji. Ale v Brazílii je přes stejnou značku odlišný v jednom důležitém detailu.

Neudělali jej lidé v Bílovicích, ale dělníci v São Bento do Sul. Město ve státě Santa Catarina je v republice proslulé jako centrum nábytkářského průmyslu. Nebylo tak těžké v něm najít čtyři schopné muže, kteří po krátkém školení v Bílovicích pracují stejně spolehlivě jako čeští kolegové.

Jedním z důvodů přesunu výroby je fakt, že Brazílie nechalvalně proslula vysokými cly, která výrazně zdražují import, a zvyšují tak domácí produkci. „Navíc tady většinou projekty nejsou naplánované

Jediný rozdíl je v barvách. Brazilští architekti volí překvapivě hodně střízlivé tóny. Zřejmě je to tím, že obyvatelé rádi používají ty nejkřiklavější odstíny. V Česku je to přesně obráceně, lidé se výrazných barev bojí, tak po nich sahají architekti.“

Mmcitě začalo v největším latinskoamerickém státě podnikat přesně ve chvíli, kdy zničehonic ustal tamní prudký ekonomický růst. Nejdříve přišla stagnace, ale poslední dva roky už se Pelého vlast topí v hluboké recesi, která je nejhorší od druhé světové války. Vrtiška to však bere s klidem: „Čím více se zdejší krize prohlubuje, tím více my rosteme. Kdyby země neměla hospodářské problémy, nejspíše bychom Brazílii našimi lavičkami osázeli celou.“ ●